

CLÀSSICA A LA REIAL ACADÈMIA

Dimarts 24 de març de 2020 a les 20.00 hores

Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi

Saló d'actes

Barcelona

"Mignon"

MARIA TERESA VERT soprano ALBA MONART piano

1. Kennst du das Land wo die Zitronen blühen

- Franz Schubert (Àustria, 1797 - 1828)
- Hugo Wolf (Iugoslàvia, 1860 - Àustria, 1903)
- Robert Schumann (Alemanya, 1810 - 1856)

2. Nur wer die Sehnsucht kennt

- Piotr Ilyitch Txaikovsky (Rússia, 1840 - 1893)
- Franz Schubert (Àustria, 1797 - 1828)
- Robert Schumann (Alemanya, 1810 - 1856)
- Hugo Wolf (Iugoslàvia, 1860 - Àustria, 1903)

3. Heiss mich nicht reden

- Robert Schumann (Alemanya, 1810 - 1856)
- Hugo Wolf (Iugoslàvia, 1860 - Àustria, 1903)
- Franz Schubert (Àustria, 1797 - 1828)

4. So lass mich scheinen

- Hugo Wolf (Iugoslàvia, 1860 - Àustria, 1903)
- Robert Schumann (Alemanya, 1810 - 1856)
- Franz Schubert (Àustria, 1797 - 1828)

Diuen que les persones es troben en el moment i el lloc adequats.

Fa anys que ens coneixem amb la M. Teresa, però fins ara no havíem fet música juntes. Vam començar a establir més contacte a partir de certes circumstàncies musicals i extra musicals.

Aleshores un bon dia la M. Teresa em va dir:

"Per què no fem alguna cosa juntes? Tu, toques el piano i jo canto. Què et sembla?"

I...per què no? Les ganes de fer música i els punts en comú que tenim totes dues, justifiquen prou bé aquest concert i el camí espiritual que aquest meravellós art ens aporta.

I hem triat el nom de Mignon per al duo que veu la llum avui aquí amb vosaltres perquè Mignon és una figura, com veureu, críptica: hi endevines un món que no es pot expressar en paraules, un món ric, engrescador, profund, immens, un món que saps que comparteixes però no saps com el comparteixes, un món com la mateixa música.

SOBRE EL PROGRAMA

Mignon és un personatge fascinant de la novel·la de J. W. Goethe *Anys d'aprenentatge de Wilhelm Meister*.

Un ser indefinit que s'introdueix com un "Rätseln", un enigma.

Un ser que encara que és incapaç de parlar i escriure de manera coherent, Mignon s'expressa sense esforç en cançons i poemes que es troben entre els més bells de l'obra de Goethe.

L'encant profund de Mignon és el resultat de la seva forma paliforme. Oscil·la entre home i dona, ésser viu i artefacte mecànic, nen i adult. L'heterogeneïtat de Mignon confon els patrons ordinaris del sentit i la posa en conflicte amb les formes socials existents de la vida humana.

Per això, pel seu misteri que conté totes les possibilitats, va ser una figura que va atreure nombrosos compositors que ens ofereixen diferents versions dels seus poemes.

En el programa d'aquest vespre la Montserrat i jo us volem oferir algunes d'aquestes composicions, conscients que la tria podria ser molt més vasta.

M. TERESA VERT soprano

Vaig néixer a Terrassa (Vallès Occidental).

Sóc llicenciada en filologia catalana (Universitat Autònoma de Barcelona) i cant (Conservatori Professional de Terrassa, "Hochschule für Musik" -Universitat de música de Viena- i Conservatori d'Innsbruck, Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona). La meua darrera titulació és el màster en educació corporal segons el mètode Cos-Art per la Facultat de Psicologia de la Universitat Ramon Llull (2009).

Sóc una apassionada declarada pels processos i recursos de la veu i el que ella pot transmetre. Per això he interpretat tots els gèneres, des del Lied fins a l'òpera passant per la sarsuela, el musical americà o la música antiga i l'oratori. He actuat per tot l'Estat espanyol, per Àustria, França i Bèlgica fent-me mereixedora dels millors comentaris de la premsa.

M'han acompanyat les orquestres: Amadeus de Stuttgart; Orquestra de Cambra Amati; Festival Orchestra Ostrava; Strauss International Festival Orchestra; Orquestra de Cambra de Granollers; Orquestra Lírica de Barcelona, etc.

M'han dirigit les batutes de Lluís Vila, Francesc Guillén, Joan Grimalt, Albert Argudo, Leos Svarovsky, Barry Sargent, Ratislav Stur, Markus Pilz, Joan Casals, Marc Marcet, Josep Benet, Joan Martínez Colàs, etc.

La meua tasca com a investigadora sobre els processos de la veu s'ha vist reflectida en publicacions en revistes com *Mente Sana* (novembre 2005, "Equilibrarse con la voz"; juliol 2006, "Respirar para sentir") i en nombrosos cursets i conferències.

ALBA MONART, de nom real Montserrat Solé Pàmies, és pianista, musicoterapeuta, sonoterapeuta, compositora, professora de música i de treball corporal per al moviment conscient.

"Quan era petita i escoltava música somiava. Volava alt, més enllà de la realitat que m'envoltava, tocava el cel. A casa hi havia música constantment i jo em refugiava en aquell món meravellós.

El so em transportava a indrets que d'alguna manera ja coneixia. Els ritmes orgànics de la música movien el meu cos i les emocions em fregaven la pell. La música i el moviment han format part sempre de la meua vida. Amb la música a les meves mans i amb la certesa que és capaç de transformar l'ésser humà, he anat fent camí com a pianista, compositora, musicoterapeuta, sonoterapeuta, professora de música i del moviment corporal conscient.

Paral·lelament he indagat altres arts com la pintura i el dibuix, la poesia i la fotografia.

Amant de la Natura, origen de tot el que som, entrelaçant el que és físic amb el que és espiritual, no em queda cap dubte que la música és divina i que nosaltres som mers transmissors d'aquesta divinitat infinita."

www.racba.org

www.fomentdelaclassica.cat

Vull rebre informació de les activitats de l'Associació pel Foment de la Música Clàssica

(Li preguem que ompli clarament les dades i ens ho entregui a la sortida del concert) (Si no ho vol retallar, demani un formulari a la sortida)

Nom i primer cognom

Correu electrònic

Kennst du das Land, wo die Zitronen blühen,
Im dunkeln Laub die Goldorangen glühen,
Ein sanfter Wind vom blauen Himmel weht,
Die Myrte still und hoch der Lorbeer steht?
Kennst du es wohl? Dahin!
Dahin möcht' ich mit dir,
O mein Geliebter, ziehn.

Kennst du das Haus? Auf Sälen ruht sein Dach,
Es glänzt der Saal, es schimmert das Gemach,
Und Marmorbilder stehn und sehn mich an:
Was hat man dir, du armes Kind, getan?
Kennst du es wohl? Dahin!
Dahin möcht' ich mit dir,
O mein Beschützer, ziehn.

Kennst du den Berg und seinen Wolkensteg?
Das Maultier such im Nebel seinen Weg,
In Höhlen wohnt der Drachen alte Brut;
Es stürzt der Fels und über ihn die Flut.
Kennst du ihn wohl? Dahin!
Dahin geht unser Weg!
O Vater, laß uns ziehn!

Nur wer die Sehnsucht kennt
Weiß, was ich leide!
Allein und abgetrennt
Von aller Freude,
Seh ich ans Firmament
Nach jener Seite.

Ach! der mich liebt und kennt,
Ist in der Weite.

Es schwindelt mir, es brennt
Mein Eingeweide.
Nur wer die Sehnsucht kennt
Weiß, was ich leide!

¿Saps el país dels tarongers en flor?
Entre el fullatge obscur brilla el fruit d'or.
Allí es fa el llorer altiu, la murtra suau
gronxats pel dolç oreig sota el cel blau.
No saps on és?... Allí...
Volguessis, mon amat, anar-hi amb mi.

Saps l'estada? En pilars s'alça el trespol,
cada cambra és bonica com un sol,
les estàtues de marbre em van mirant:
"Què t'han fet—semblen dir-me—pobre
infant!"
No saps quina és?... Allí...
Mon protector, volguessis anà amb mi.

Saps la serra? Pels cingles emboirats
hi cerquen via els matxos carregats,
en les esberles nien els serpents
i les roques s'estimben pels torrents.
No saps on és?... Allí...
Oh! mon pare! voldria fer camí.

Traducció de Joan Maragall

Sols qui l'enyor coneix,
sap mon sofrir!
Sola i distanciada
de tot delit,
el firmament esguardo
vers aquell punt.

Qui em coneix i m'estima,
ai, és tan lluny!

Em ve un desmai, em sento
cremar per dins.
Sols qui l'enyor coneix,
sap mon sofrir!

Traducció de Josep Murgades

Heiss mich nicht reden, heiss mich schweigen,
Denn mein Geheimnis ist mir Pflicht;
Ich möchte dir mein ganzes Innre zeigen,
Allein das Schicksal will es nicht.

Zu rechter Zeit vertreibt der Sonne Lauf
Die finstre Nacht, und sie muss sich erhellen;
Der harte Fels schliesst seinen Busen auf,
Missgönnt der Erde nicht die tiefverborgnen
Quellen.

Ein jeder sucht im Arm des Freundes Ruh,
Dort kann die Brust in Klagen sich ergiessen;
Allein ein Schwur drückt mir die Lippen zu
Und nur ein Gott vermag sie aufzuschliessen.

So laßt mich scheinen, bis ich werde;
Zieht mir das weiße Kleid nicht aus!
Ich eile von der schönen Erde
Hinab in jenes feste Haus.

Dort ruh ich eine kleine Stille,
Dann öffnet sich der frische Blick,
Ich lasse dann die reine Hülle,
Den Gürtel und den Kranz zurück.

Und jene himmlischen Gestalten,
Sie fragen nicht nach Mann und Weib,
Und keine Kleider, keine Falten
Umgeben den verklärten Leib.

Zwar lebt ich ohne Sorg und Mühe,
Doch fühlt ich tiefen Schmerz genug.
Vor Kummer altert ich zu frühe –
Macht mich auf ewig wieder jung!

No em feu parlar, feu-me callar,
el meu secret m'és un gran deure;
jo prou a tu te'm vull mostrar,
però no puc deixar-me veure.

Expulsa a temps el sol la nit
i tot de cop ve que clareja;
el roc més dur obre el seu pit
sense sentir del pou enveja.

Vora l'amic un hom s'aboca
per'l seu gran dol poder extingir;
prô'n jurament em clou la boca
i sols un Déu la pot obrir.

Traducció de Josep Morgades

Deixeu-me en vida resplendir,
no em desabilleu abans d'hora!
Lluny d'aquest bell món vull fugir
vers el ferm casal del defora.

Reposaré en 'quell abrigall
fins que se'm mostri la sendera.
Llavors deixaré l'embolcall,
la corona i el cint enrere.

Car les puixances divinals
no demanen si ets home o dona,
i ni a gonelles ni brians
el cos nibat s'abandona.
Visc, cert, sens tràfec ni neguit,
però un fort patiment m'enjova,
que de pena m'ha consumit.
Feu-me per sempre més jove!

traducció de Josep Murgades